

Szegedi Kovács György

Az átkelés

(Egy kép a retróból)

A sorompó csukva, s gyönyörű
tanárnóm még a túloldalon.
Nem tudni, mióta tolatnak, akár
húsz percig is eltarthat. Csak

ilyen vastag combú nőt veszek
el, úgy is. Lesz neki kontyára
föltolt napszemüveg, cigirágó,
miniszoknya. A sorompó végre

nyit, s tanárnóm megkezdi az
átkelést azokon a furi vágányokon,
a nagy töltésköveken, magas sarkú
cipőben, miniszoknyában, a világon

egyedül, csak most. Többen is
indulnak, de engem csak ez az
egy versenyző érdekel. Mindjárt
az első lépéseknél becsúszik a

sín közé a túsarok, azonban
kettészakad a miniszoknya. A cipő
ráncigálása közben le is fújja a szél.
Amikor a következő sín közé szorul

a másik túsarok, szakad a bugyi
és az is lehull, tovalibben.
Jönnek a kövek, a feszes póló
jól tartja magát, de egy

hirtelen karmozdulattól az is
szakadni kezd. Először a háton
végig, majd a jobb hónaljnál.
Ekkor a mell hirtelen kikukucskál,

mélyen a szemembe néz, én elpirulok,
s édesen visszabújik. De a szél
egyetlen rántással leszakítja a
pólót is. A cipő és a napszemüveg

fennmarad, tanárnóm, ha nehéz-
kesen is, végül átkel a sorompónál,
s jön a szokásos dicséret: „Te olyan
rendes vagy, hogy mindig megvársz engem,

és hozod a táskámat." És indulunk
mi együtt az iskolába, sugárzó
arccal, segítőkész úttörőként, mint
példamutató nyócadikos. Csak

rövid az út innen a bejáratig,
ahol a szél mindig visszafújja az
elcsent ruhadarabokat hiánytalanul,
meg néha hiányosan is,

mert bizony nincs két egyforma
nap rövid és eseménytelen
életünk során, amikor olyan üde
minden, és bájosan gyönyörű.

Por-torzó

„Ott sziget van,
rajta egy hegy,
előtte vannak azok a
kicsi dombok.”

„Szerintem egy panda,
mögötte kukucskál
a kicsinye.”

„Inkább az egy szamuráj,
most csapja le
ellenfele fejét.”

A poros üveglap előtt beszélgető
gyerekek fölé hajolok én is,
szemükben kíváncsi csillag:

„Mindenütt tenger,
ott lejjebb apró sziget,
ül a homokban valaki,
csak maga elé néz.”

Miután

*“Akkor azt mondjuk: szeretlek.
Azt mondjuk: nagyon szeretlek.”
(Pilinszky: Mielőtt)*

A végítéletet magad előtt látod,
mégis tudsz mindent a jövőről.
Mezítelenség, felmagasztalás,
a részletek már kit érdekelnek,
amikor a sokaságban
nem keressük a másikat.

A mindenséget is fölszabadító sírásunk,
a nagyonszeretlek önti el a lelkünk,
s én tülekednék az asztal közelébe,
de még csak el sem érhetlek.

Talán ha küldenél,
abból a tüzesből
ide le,
egy pohárral.

Tóth Vera: Szorító